

# ZGODNJA DANICA. KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in velja po posti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLVII.

V Ljubljani, 13. mal. travna 1894.

List 15.

## Modroversko kermilo zdrave omike.

O vernosti.

(Iz verskega „Kermila“ dr. J. Muršec-a.)

(Dalje.)

11.

Slaboverci in krivoverci iščejo raznih ovinkov, da bi svoje zmete opravičili; pa zastonj. Naši zmoteni bratje ločijo verski nauk v glavne členke, češ, le samo ti so potrebni k zveličanju, in v neglavne, ktere vsak brez skerbi zaverže. To pa je iznajdba krivovercev, s katero bi radi opravičili pred zapeljanimi narodi one strašne razcepe, ki razčesujejo té ločine. Takega prederznega razločka ni poznala stara Cerkev, ktera je vselej tako umovanje terdovratno terjeno zoper očitni cerkveni uk, obsodila za krivo: Una fides — ena vera!

12.

Vérnost je zaklad v prid vesoljnemu kerščanstvu. Zato piše veliki papež Leon: „Kader gre za občni blagor, mora občna čujočnost občne sovražnike tako zavračati, da spridenje nekih udov ne spridi še družih.“\*) Vsakteri mora zatorej vero braniti, kadar se podkaplja, škofje s podukom, učeni s pisekom, verni z molitvijo: „Psi lajajo za svoje gospode, je djal sv. Jeronim Rufinu, in ti hočeš, da jaz ne bi govoril za Jezusa Kristusa.“\*)

13.

V vernosti hodi modri z ljudstvom po izsekani občni cesti; vsaka stranska pot mu je

\*) Contra communes hostes pro salute communi una communis esse debet vigilantia, ne de alicujus membri vulnere etiam alia membra possint corrumpi. S. Leo.

\*) Canes latrant pro dominis suis, et tu non vis me latrare pro Christo. S. Hier.

samljiva, a v obnašanji se oddaljuje od množine in napreduje po ozki poti, po kateri jih malo hodi. Gorjé pa onemu, ki si sam posebnico snuje. Z Bogom se ne da pravdati.\*) Zlasti tukaj velja svet: „Ne hodi po nevarnem potu, in se ne boš spodtaknil ob kamen.“\*)

14.

Perva propast, ktere se je bati gledé vernosti, je prekipeča lahkovernost, ktera prerada vse veruje, kar se ji pravi, posebno če se predstavlja pod krinko skrivnosti in razodete resnice, s katero prikrivati svoje zmete niso ločinarji nikoli mudili. Človek ni nikoli pomote varen, ne v verovanji, ne v kateri drugi zadevi; lahko zajde v vraže in krivoverstva, ako ni razumen, ko kače in priprost ko golobje. Vse verjeti ni manj nevarna omama, ko ničesar verjeti. Lahkovernost in nevernost ste bile enako pogubni.\*) Najbolj slavni in svetni olikani možje so bili dostikrat polni smešnih vraž.

Te propasti se le ognemo, ako se vestno deržimo očitnega poduka duhovnih pastirjev, kterim je sporočen verski zaklad. Ravno tako imenovani učenjaki so prav pogosto na krivem potu in v nevarnosti zarad zveličanja, ker so katekizem na stran dejali in kerščanskega nauka ne hodijo poslušati, češ, da sami vse vedó, kar pa ni res. Ne dajte se nikomur zapeljati s praznimi besedami, opominja apostelj.\*) Krivih prerokov je bilo in jih bo.

\*) Deus hoc dixit, verbum illius summa ratio est: removeo argumenta, removeo disputationes, sola mihi ad credendum sufficit persona dicentis. Cassian.

\*) In via ruinae non eas, et non offendes in lapidem. Eccles. 32, 25.

\*) Credulitas pariter et incredulitas perdiderunt homines. Hesiodus.

\*) Nemo vos seducat inanibus verbis. Ef. 5, 6.



15.

Druga vernosti nevarna propast je ošabna prederznost, ktera hoče nerazumljive resnice mériti s svojim umom, ne zavedajoč se, da zgubi vérnost svojo ceno, kadar se samo na um opira.\*) V tem, učijo cerkveni očetje, je zaslužnost vernosti, da veruje, česar ne vidi.\*) Na tem kamnu se svetni modrijani spotikajo. Slepi celo v vseh prirodnih prikaznih, le po poveršji jim znanih, se derzajo pa v veri vse pobijati, česar um ne umeva in si razjasniti ne more.

16.

Silo smešna, piše sv. Jeronim,\*) je terditev, da gre o veri pričakati se poprej, ko verovati. „Več cest pelje k spoznanju in k priznanju resnice, učil je sv. Avguštin; prva je ponižnost, druga je ponižnost, tretja je ponižnost.\*) In drugej pravi: „Postal sem veren, ker verujem, kar ne vem, in zato sem zveden, ker vem, da ne vem, česar ne vem.“\*) Tako govori ta veliki umnik o ponižnosti zastran vernosti. Nikar torej ne hotimo biti modrejši — v strahu, da ne bi bili prederznejši. Kadar Bog govori, gre umu le ponižati se.

Tertulijan lepo piše o vernosti, rekoč: Nobis curiositate non est opus post Christum, nec inquisitio post Evangelium. Po pričevanju Kristusovem nam ni več potreba radovednosti, in ne preiskovanja po jasnih evangeljskih besedah. In vsak kristjan bodi zadovoljen s tem, kar mu je Bog po materi sv. Cerkvi razodel. O sv. Pacijanenu pripovedujejo tole: O času preganjanja je bil s svojo materjo skupaj peljan na morišče in ko ga je trinog od članka do članka izpraševal o sveti veri, je mali deček na vse jasno odgovarjal: poslednjič vprašan, zakaj da je tako visoke reči mogel verovati, kdo mu je mogel biti v tem porok? Tedaj je deček odgovoril: „Meni je povedala moja mati, in materi Bog.“ Naj bi se pač tudi pri vsih vprašanjih in dvomih vsak skliceval na razodenje božje v tem, kar mu njegova mati sv. Cerkev verovati veleva. Naj šolarja ali dijaka kdo vpraša: Kako ti veš, da je betlehemski Jezusček bil pravi Bog? Odgovoril mu bo jasno in z lahkoto: „Mihi mater et matri Deus: meni so to povedali moja mati in materi Bog.“ Naj se

prihuli brezverec in skuša katoliškega mladenča, rekši: od kod ti moreš vedeti, da je pod podobo belega kruha živi Jezus Kristus? Lepo mu bo odgovoril: Mihi mater et matri Deus: Mati moja sv. Cerkev mi je to povedala, in materi Bog. Naj vpraša kak brezverec poštenega katoličana, kako je mogoče, da človeka po vstajenji ne bo zadrževala nobena stena, noben zid ali skala, da bi ne mogel skozi, kakor je prišel Kristus k apostelnom pri zaprtih vratih? Odgovoril mu bo: Bog je povedal materi sv. Cerkvi, in mati meni; kako je to mogoče s presvitljenim telesom, to že Bog skerbi.

(Dalje nasl.)

## Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Terstenika. K svečanosti, katera se godí o velikonočni procesiji slovesno kar mogoče, pripomore gotovo mnogo tudi to, da skerbí cerkev za to, da slovesnega, veličastnega vtisa ne motijo kake stare, oguljene zastave in bandera. Z ozirom na to okoliščino se mora reči, da se je veršila letos pri nas velikonočna procesija posebno veličastno. Kdo ne bi bil občudoval krasnega bandera, katero si je dala napraviti letos naša cerkev pri veljavni in priporočevanja vredni izdelovateljici, gospej Ani Hofbauerjevi v Ljubljani Kakor druga iz te domače zaloge in naprave izhajajoča dela, odlikuje se tudi to delo s tem, da je povsem jako skerbno, okusno in za terdno izgotovljeno, kar je gotovo velike važnosti z ozirom na to, da se bandera, kakor sploh cerkveni paramenti ne morejo vsako leto na novo naročevati. Gospa izdeluje take reči lastnoročno, ko pa marsikateri tovarnarji dajejo izdelovati blago po dostikrat nespretnih rokah in je tedaj tako delo rado le bolj poveršno. Vender pa postreže gospa, če ne ceneje, vsaj po ravno isti ceni kakor bi se naravnost iz tovarne naročevalo; kajti ona ne dobiva blaga iz druge ali tretje roke, ampak neposrednje iz tovarne.

Jaz sam kupujem in naročujem že skoro 20 let vse cerkvene paramente in druge potrebščine pri gospej Hofbauerjevi v svojo popolno zadovoljnost in jo toraj smem priporočati vsem častitim svojim gospodom tovarišem, ki enacih reči potrebujejo. *Juan Jogan*

V Terstu je pričel izhajati nov katoliški list „Il Popolo“ v italijanskem jeziku; poganjal se bo za resnico in pravico. Naročnina za Terst znaša 60 kr. na mesec; 7 gld. 20 kr. na leto. Zunaj Tersta pa 10 gld. 80 kr. za celo leto.

V Celovcu je 9. aprila umerl preč. gosp. zlatomašnik Andrej Alijančič, stoljni kanonik, odbornik družbe sv. Mohorja itd. Rojen je bil l. 1813 v Kovorju na Kranjskem, mašnik posvečen l. 1838. Opravljal je vestno razne škofijske službe, bil usmiljen do ubogih in sploh mnogo znan in spoštovan gospod. Bog mu daj večni mir!

Zagreb. Vse Hervaško je pokonci od veselja, da so po hudih borbah dobili tako dobrega nadškofa. „Katolički List“ 5. mal. travna ima na čelu med okinčanim obodom z velikimi čerkami veselo naslednje oznanilo:

\*) Nec fides habet meritum, ubi humana ratio praebet experimentum. S. Greg. m.

\*) Haec est laus fidei, si quod creditur non videtur; nam quid magnum est, si id credatur, quod videtur? S. Aug.

\*) Ridicula penitus assertio, ante de fide quemquam disputare quam credere. S. Hieron.

\*) Ad capessendam et obtinentam veritatem multae viae; prima humilitas, secunda humilitas, tertia humilitas. S. Aug.

\*) Fidelis factus sum, credo quod nescio et propterea scio, quia me scio nescire quod nescio. S. Aug.



„Njegovo Carsko i Kraljevsko Apostolsko Veličanstvo blagoizvolilo je previšnjim riešenjem od 17. ožujka 1894 Biskupa kanonički sjedinjene biskupije Senjsko-Modruške ili Kerbauske Dra. Jurja Posilovića premilostivo imenovati Nadbiskupom Zagrebačke Nadbiskupije.“

V ponedjeljek, 2. t. m., sta bila preč. gg. kanonika Konrad Šnap in Frančišk Budicki poslana od prvostoljnega kapiteljna v Senj poklonit se novozvoljenemu nadškofu v imenu kapiteljna in vsega duhovstva cele nadškofije. Vernila sta se 5. t. m. v Zagreb.

Rojen je bil premilgsp. dr. Jurij Posilović 24. ma. travna 1834 v Ivaničgradu od ubožnih staršev rokodelskega stanú. Bivši odličnjak v vsih šolah in v bogoslovji, bil je od pok. nadškofa Havlika poslan v Pazmaneum na Dunaj ter je na ondotnem vseučilišču poslušal bogoslovne nauke. in bil posvečen l. 1858, potem vernil se je na Dunaj v Avgustinum, kjer je dosegel doktorstvo. Postal je poslednjič semeniški prefekt in profesor cerkvenega prava in tolmačenja sv. pisma nove zaveze. Ko se je pričelo vseučilišče v Zagrebu, postal je med prvimi redni profesor bibliških nauk in bil je tudi prvi dekan bogoslovnega oddelka. Opravljal je zraven tega tudi druge znamenite službe v nadškofiji, bil prisednik, poročevalec duhovnega nadškofijskega stola, vrednik „Katoliškega Lista.“ Pri snovanju društva sv. Jeronima je bil Posilović eden glavnih delavcev in še kot škof senjski je ostal posebno naklonjen temu društvu. L. 1876 postal je škof v Senju, ter je bil od kardinala Mihalovića za škofa posvečen v prvostoljni cerkvi v Zagrebu. Kako je bil izversten v svoji službi, kaže zadosti to, da je postal zdaj naslednik pokojnega kardinala-nadškofa, o čegar boleznih se je skoro mesec dni mudil v Zagrebu, mu podelil sv. poslednje olje in vodil mu spreved na pokop. Odveč bilo bi spominjati, da ga z nadškofom Sarajevskim in škofom Djakovskim veže najserčniše prijateljstvo. On je posvetil častljivo djakovsko stoljnico. in bil pričujoč o posvečevanju sarajevske krasne stoljne cerkve. „Zagrebski List“ še pristavlja, da mu je bil oče umerl zgodaj, majka pa ga je videla še ko škofa; ali sedaj je tudi ona že pokojna. In sklepa: Po vsem se vidi, da je On naš v pravem zmislu, ki mora poznati naše okoliščine, naše bolečine, naše potrebe, ki bode nedvomno celil i naše rane in bode nam to, česar potrebujemo. pak se zato močno radujemo in iz serca kličemo: Bog nam ga živi!

Kako željno so pričakovali višega pastirja Hrvatje, kaže tudi pesem v ravno tem listu, ki naj tukaj nasleduje. (Gl. Zagreb. List str. 111.)

### Te Deum laudamus!

29. ožujka 1894.

Vikli smo tmici, nad nama što ju  
Rastire crnih oblakâ sjena;  
Svane li zora uz dražest svoju,  
Svane za časak krasna, rumena —  
Hrvatko nebo tmurno je više,  
Grmljave puno, bure i kiše.

Lancima kano robu kad spetu  
Sunce slobode sine ú mraku,  
Tako i nama na tomu svijetu

Zasja se oko kano junaku,  
Kada budućnost vidimo svoju.  
Da ćemo jednoč svladat u boju.

Danas sam zgledo hrvatsko nebo,  
Kako ga sunce zlati, rumeni —  
Hrvat je, Bože, dugo već zebo,  
Sunce to k nama dugo nakreni;  
Neka nam vjeru budi i nadu,  
Da se i Hrvat otme svoj jadu.

Slavismo netóm pobjedu Krista;  
Uskrsnu slavan zemnog iz groba —  
Tako Hrvatuu nada je ista,  
Da će ga sudba minuti roba;  
Da će ga poslje tolikih muka  
Dići iz groba Božija ruka.

Ti si mi, dane, svanuo mio  
Proljeća kano mladano lice;  
Narav se smješka, lahor ju tío  
S pjesmicom budi proljetne ptice —  
Sada bi moró genij tvoj, rode,  
Početi sjeme sijat slobode.

Poslije molbâ godinâ triju  
Uzdahe Bog je uslišó naše;  
Ako nas jošó dušmani biju,  
Božje se neka pravice straše —  
Slava nebesam — njima i hvala,  
Što su nam oca po srcu dala:

Razumom umna dade ga nebo  
Svakom Hrvatuu uzor u svemu;  
Boljeg pastira ko bi još trebo,  
Hrvatsko kad je srce u njemu,  
Narod svoj što će ljubiti znati  
Kano i drugi svjesni Hrvati.

A. Bogoslav J.

**Iz Samobora.** (Nova maša.) Velikonočni ponedjeljek veršila se je lepa, spodbudljiva in zlasti za samostan samoborski redka slovesnost. Veleč. o. Lambert Golovsky, ki je radi mladoletnosti še le pred prazniki bil posvečen, obhajal je ta dan prvič nekervavo daritev — novo mašo. Ljudje tukaj ne pomnijo nove maše v samostanski cerkvi. Zato se je pa tudi zbralo toliko pobožnih vérnikov s svojimi duhov. pastirji, ne samo od bližnjih duhovnij Hrvatske, ampak tudi od bližnje nam sosednje Kranjske, da je cerkev, dasiravno prostorna, bila tako prenapolnjena, da jih je moralo polovica ostati zvonaj.

Samoborčani storili so vse, da se je svečanost veršila tem dostojnije. Propoviednik profesor veronauka in konzistor. svetovalec gosp. Dragotin Matica je v svojem navdušenem govoru kaj lepo razlagal vpljiv in zasluge redovništva in duhovščine sploh za kat. Cerkev in za vse človeštvo, kako je mašnik največji prijatelj vernikom v dušnem in telesnem oziru, počemši od rojstva celo do smerti. Med drugim priporočal je novomašniku v „memento“ dobrotnike, slavno-vladajočega sv. očeta Leona XIII, presvetlega vladarja, mil. škofa ljubljanskega, ki so ga posvetili in redovnega predstojnika preč. o. provincijala Placida, in pri obedu je s priznanjem povdarjal, kako sedanji preč. o. provincijal (čigar gorečnost znajo ceniti i v

Rimu) obračajo skerb zlasti na hervatske samostane, ki imajo jako važen in obširen delokrog, za kar jim je hvaležno duhovništvo in dober narod hervatski. Bog daj č. o. novomašniku krepko zdravje, da bi vse svoje moči posvetil v čast Božjo in na korist provincije.

**Iz Jugoslavenije, 4. mal. travna 1894.** (Lavretanska šeststoletnica in Slovenci. Zagrebški nadškof) Hvala Bogu! došlo je „jubilejno“ sveto leto šeststoletnice čudežnega prenesenja presv. Marijine nazareške hišice z Galileje v Loreto. Tudi verno-pobožni Slovenci so pripomogli, da se je staroslavna bazilika, cerkva največjega svetišča visokosvete deviške Božje Matere v Loreti okolo in nad presv. Marijino hišico vzvišeno lepo in veličastno prenovila in okinčala.

Mnogi rimo-katoliški Slovenci in Slovenke so udje vseobče družbe, bratovščine, Marijine nazareške, sedaj loretanske hišice in angeljskega češčenja Marije Device. In ti so skozi več let pripomogli vsak z jednim malim prostovoljnim milodarom, da bode svetišče Božje in Marije Device v dostojni lepoti in častitosti o šeststoletnici. So pa rimo-katoliški kristjani vseh narodov, jezikov in iz vseh delov zemskega kroga, po oni bratovščini pripomogli k čudovito vzvišeni in krasni prenovi loretanskega Marijinega največjega svetišča. Hvala Bogu! Obilno število imén slovenskih katolikov zapisanih je v družbeni knjigi v Loreti pri presv. Marijini hišici. Lepa in dobra prilika bo, o tem slavnem in milostnem „jubileju“, tudi osebno romati in obiskati to največje Marijino svetišče — zemeljsko hišico Božje Matere Marije Device in njenega Božjega Sina Jezusa Kristusa. Tudi mnogi verni Slovenci in Slovenke imeli bodo priložnost vdeležiti se sv. leta v Loreti, obiskati Marijino hišico, moliti Boga in častiti ondi Marijo Device in zadobiti mnoge milosti, pomoči in blagodare. Pot v Loreto (osobito od Tersta preko morja, v 10—12. urah se prevozi čez morje v Ankono, od tam je pa še 6 ur hodá v Loreto) ni dolga in se opravi z malimi troški. Prav bilo bi, da bi se o tem slavnem Marjanskem „jubileju“ napravilo pravo, povse slovensko verno in pobožno romanje v Loreto, tako, da bi tudi Slovenci imeli tam slovesno službo Božjo, slovenske cerkvene govore, sv. petje in molitve, opredeljene vsaj za tri dni. Ako se bo pa zadobila znižana cena vožnje po železnici, more se iti v Loreto po suhem skozi Padovo in obiskati svetišče in grob velikega čudodelnika sv. Antona Padovanskega. Svetovati bilo bi tudi, ako bi kateri slovenski Marijini častivci hoteli nekoliko peš romati, n. pr. od Ljubljane do Tersta, od tam prevoz na parobrodu v Ankono, potem pa še 5 ur hodá v procesiji. Za hrano kaj seboj vzeti od doma; tako bi to romanje bilo pravo hodočastje, božja pot, in najceneje.

In. ker sv. Oče Leon XIII s posebnim pismom naznanjajo Marjanski „jubilej“ v Loreti in ondotno Marijino svetišče tako vzvišeno in iskreno slavijo in častijo, spodobi se, da bi tudi verni Slovenci se obilno in dostojno oglasili, obiskali presv. Marijino hišo in osobito v njej molili, slavili in hvalili učlovečeno Besedo Božjo, in počastili deviško Mater Božjo, Marijo, v zimi tega in spomladi prihodnjega leta.

Hvala Bogu! Jugoslavenska rimo-katoliška zagrebška nadbiskupija dobila bode domačega slavensko-

hervaškega sina za višjega pastirja te obširne cerkvene pokrajine. Razbilo se je liberalno malomarno prizadevanje, naponi, pritiskanje, razbilo se ob skalo Petrovo-rimske sv. Stolice, onih, ki so hoteli tej nadbiskopiji vriniti pastirja po volji svoji...

Mnogi verno-pobožni so natihoma molili in prosili Boga, presv. Serce Jezusovo, priporočali Mariji Devici, angelju varhu zagrebške cerkve in biskopije, vsem Svetnikom, katerih svetinje so v cerkvah in kapelah te vladikovine, da bi milost in previdnost božja naklonila in podelila pravega verno apostolskega moža za nadpastirja. In takega dobila bo slavna nadbiskopija.

**Carigrad, 7. aprila 1894.** (Zahvala in misijonsko poročilo.) Brez pomude Vam naznanjam živo zahvalo za znesek 160 frankov, ki ste jih dobrotno poslali (po g. bankirju Majerji) za našo malo napravo ki se trudi za spreobrnjenje naših ločenih bratov. Miloščina Vaših dobrih vernikov (zbrk. „Zgod Dan.“), poslana mi, nam je došla toliko dragocenejša, ker naša naprava tukaj je v velikih stiskah, kar je naraven nasledek pičlih naših pomočkov in premnozih potrebščin naših. Dolžnost me torej veže moliti za dušni in telesni blagor vsih, ki so zložili pomoček v zljajšanje butare, ki nas teži, in prositi Boga, da naj milostno izliva nanje vso obilnost svojega najbolj dragega blagoslova.

Ravno te dni sem sprejel v našo misijonsko hišo dobrega mladenča z Malgare (Male gore?), ki namerja posvetiti se spreobračanju razkolnikov in duhovskemu stanu. — Drugi mladenec iz razkolstva se uči katekizma in pripravlja se odpovedati Focijevimi zmotam. — V kratkem pa bomo imeli veselje, zopet v mašnika posvetiti mladenča, ki se je bil vernil iz razkolništva v zgodnji mladosti in je bival potem vedno v tej naši hiši.

Nadjamo se, čast. gospod, da z milostjo Božjo in s podpiranjem od strani vernikov, bode to naše delo za spreobračanje razkolnih gerkov od dne do dne se razširjalo in obilnih zveličavnih sadov rodilo v večjo čast Bogá, ki se je včlovečil za odrešenje človeškega rodú. Ponavlja je... bivam...

Polikarp Anastasiadis.  
arhimandrit greko-katoliški.

## Darovanje vencev pri pogrebih.

Kljubu vedno večji revščini v mnogih krogih kerščanskega ljudstva kaže se celo pri pogrebih in na pokopališčih potrata, ktera mora zoperna biti vsakemu pametnemu, resno mislečemu človekú. Zoper pošten cerkven pogreb na čast merliču ne more nihče oporekati. Kar se pa dandanes, posebno gledé vencev pri pogrebih večkrat zgodi, je že skoro neverjetno.

V prejšnjih časih bili so cvetlični darovi v navadi le pri otroških pogrebih, ali vsaj pri pogrebih deviških oseb; in še to v majhnem številu; to imelo je še kak pomen. Da se pa nahajajo brezštevlni lavorovi venci in cvetlični darovi pri zakonskih, pri starcih in starkah, celo pri takih, ki so dajali v življenju slabe izgleda, ali pri takih, ki so dajali očitno pohujšanje, da, še pri samomorilcih, kakor da bi bili taki zanikarneži največji junaki in dobrotniki človeštva — to je vendar preveč in nima



nobenega pomena. To so nekoristni, veliki in večkrat nadležni stroški; posebno za merličeve sorodnike. Na prvi pogled je sicer zanje blagodejno, ako vidijo, kako ljudje časté njih merliča; vendar morajo nato tudi „vračevati,“ ako pokosi kacega izmed take družine, ki je prej smert merliča počastila z vencem, mora ji poverniti; tako se stvar nadaljuje, kakor pri kervnem maščevanju; ni ga konca.

K temu še lepo ni, ako je rakev pokrita s 10, 20, 30 venci; to je žaljivo za estetičen čut.\*) Poleg tega je darovanje cvetlic in vencev pri smerti prav za prav nezmisel. Cvetlični venci so namreč podoba veselja, ne pa žalosti; rabiti jih pri pogrebih odraslih ljudi kaže kljubu nove „mode“ spriden okus, in to tembolj, ako se zanje prosi, kar se dandanes večkrat pripetí.

Pri slovesnih pogrebih vozijo vence celo na posebnih vozovih ter jih na grobu obešajo na palice, da jih potem veter razterga in raznese; kajti v grob ne morejo vseh stlačiti. Molčim pa o tej priliki o suhih venci.

Vsak misleči človek je menda že precej časa moral opazovati, kaka zloraba da se v tej zadevi razširja ter z vsakim letom narašča takorekoč neka cvetlična strast, ki prinaša sicer vertnarjem dobiček, pa nikomur drugemu ne, najmanj pa merliču. Želeti bi bila v tej zadevi po pravici pametna omejitev v cerkvenem duhu.

Po cerkvenem mnenju dobé cvetlični venec le otroci, ki so umerli v kerstni nedolžnosti; tudi pri mladih samskih osebah dobrega glasú smé se položiti venec na rakev; pri družih odraslih osebah bi pa bilo bolje, odpovedati se tej stvari gledé resnobnosti, katero naj zbudi smert pametnemu človeku. Venec, kot podoba življenja po smerti, imel bi še kaki pomen; zraven še blagoslovljene svetilke in molitev po starokerščanski navadi — to se prilega kerščanskemu in cerkvenemu duhu. Včasih že beremo v nekterih mertvaških listih pametno opombo: Venci se hvaležno odklanjajo, venci se ne sprejemajo. Na Dunaju mislijo v prihodnosti mesto vencev „vizitnice“ v hiše merličev pošiljati in zanje kaj podariti, kar naj se za reveže porabi.

Bog daj, da se ta zdrava misel vresniči! Čas bi že bil konec napraviti tej cvetlični strasti. Po vsaki ceni bo z molitvijo združeni dar merliča bolj častil, in pa jim več pomagal, kakor največji in najdražji cvetlični venec, ktereга položé na mertvaško rakev, ali na grob. Naj bi se vse kerščanske družine potrudile, to že razširjeno zlorabo odpraviti.

Te zdrave nauke je prinesel listič sv. Jožefa: „Sendbote des heil. Joseph,“ ki je vsega priporočevanja vreden. (Monatsschrift, vrednik: Dr. Joseph Deckert, Pfarrer in Weinhaus bei Wien. Cena 95 kr. na leto.)

K temu bi utegnili le še to pristaviti, kar vsak previden vernik mora poterditi: da noben venec duše pokojnega tudi za eno samo minuto poprej ne bo iz vic rešil.

## Sveta hišica v Loreti.

(Prosto poslovenjena.)

Naj serce groza te prešine,  
In sveti strah obhja te?  
Oj sveti kraj, sveté zidine  
Dvigujejo krog tebe se!

Svetišče samem Bógu ljubo,  
O sveti prag! kak hrepenim,  
Spolniti zvesto tu obljubo,  
Od šumnega svetá bežim.

Zidovi srečni! — sim vložila  
Vas kdaj je truma angeljska,  
V sredini vaši zasvetila,  
Mariji milo luč svetá.

Tu angelj Gabriel pozdravlja  
Marijo. — Ona mu potem:  
„Zgodi naj se“ — lepo izjavlja —  
„Gospodova glej! dekla sem.“

On, ki sedi tam na desnici  
Očeta, kralj moči, častí,  
Je bil kot človek — v tej stanici  
In živel skrit, v ponižnosti. —

Nad vse si hišica! mi dična;  
Palača kraljev ktera kdaj.  
Katera cerkev ti je slična?  
Vse zmaga tvoj sloves, sijaj!

Vas, svete stene! poljubujem,  
Jaz grešnik, solznih tu očés,  
Roké pa k Tebi povzdigujem,  
Kraljica zemlje in nebés!

O glej Deviča náme milo,  
Čuj Mati glas otroških ust:  
Kar serce — slušaj — bo prosilo;  
Pridobi grehov mi odpust!

O nada grešnikov vesela,  
Rešnika Mati! tudi nas  
Pod križem si za svoje vzela,  
Zato povzdigam k Tebi glas.

Ozdravila si temu ude,  
Rešila onega z morjá;  
Otéla tega ječe hude,  
Zahval obilno tu se zna.

Bolezen moja bolj je resna,  
Čolnič sercá, ah! bolj razdjan,  
Veriga grehov trè me tesna,  
Oj reši me okovov, rán!

Vesel Ti slavo bodem speval,  
Da vslišala si mi prošnjó  
Hvaležen čast Ti razodeval,  
Dokler mi serce bo živó.

Radoslav.

\*) Za merličem Košutom so menda vlekli 20 vozov vencev! Kolika potrata, ako bi bili tudi iz same „ajdovice!“

## Razgled po svetu.

**Bruselj.** Princesinja Klementina, hči belgiškega kralja, bode pristopila v gospejski red Jezusovega presv. Serca. To željo je imela že od otročjih lét, toda kraljevi oče je privoljenje določno odrekoval. Blaga princesinja pa je določno odklanjala več snubitvev, med drugimi zlasti tudi ponudbo italijanskega kronprinca. Materino dovoljenje za samostan je že delj časa imela, zdaj pa se je tudi kralj udal, ter je blaga kraljeva hči marsikterim mladim devicam dala lepi in ginljivi izgled: „Iščite najpoprej Božjega kraljestva.“

**Ogersko.** (Košutovanje, vertoglava narodnost, čudna svoboda.) Kterim je narodnost prva briga, vera pa komaj druga ali pa nobena ne, tisti naj študirajo in prevdarjajo traparije, ktere je počenjala na Ogerskem — ne previdni Ogrji, ampak po večem kalvinska in framasonska stranka. Umerl je v Torinu na Italijanskem Ljudovik Košut, ki je veliko rogovilil zoper cesarja in katoliško Cerkev na Ogerskem, in zdaj po njegovi smerti so prenapetneži na vse kriplje tiščali na to, da bi vsa dežela — tudi katoličani s svojo Cerkvijo — žalovali za tem nesrečnim kalvinarjem in rovarjem! Hotli so, da bi po vsih hišah, poslopjih, cerkvah, koder so sprevaljali iz Laškega prepeljanega merliča Košuta, njemu se zvonilo in celo še služba božja opravljala. Ne vém, če so Turki ali drugi gerčasti divjaki kdaj zahtevali kaj takega? Préd — préd, dokler je še živel, naj bi bili zanj molili, da bi se bil spreobrnil; zdaj je zastoj. Grozno so počenjale fanatiške druhali, koder se njih volja ni spolnila; škofom, župnikom in drugim duhovnom in poštenim katoličanom so okna razbijali, gerdo zabavljali in kdo vé, kaj še vse? In to so ljudje, ki so se šolali, kateri — češ da — deržé kaj do svobode, prostosti... Lepa svoboda? Od liberaluhov naj svobode v prid bližnjega nihče ne pričakuje, kakor tudi pravice ne. Trinog Neron si je svoje dni pripisoval svobodo ali pravico kristjane, ki niso hotli njegovih malikov častiti, s smolo oblití, in jih razstaviti po njegovem vertu ter junaške mučence zažgati, da so trinogu o večeru svetili, ko se je sprehajal po zagrarniku. Ali niso trinogu podobni divjaki, ki terpinčijo katoličane, ker jim njih vest ne dopusti častiti njihovega malika, krivoverca Košuta, ki je rogovilil v življenji zoper tron in zoper oltar. Šolski pobi v Kečkemetu so si prilastovali svobodo in pravico, ondotnemu katoliškemu župniku vse okna pobiti, pa strého nad župništvom raztergati in na tla metati, ker ni smél dopustiti v katoliški cerkvi kalvinskemu Košutu in frajmavrarju zvoniti. Lepa svoboda. Toda nezrelim razsajavcem se je manj čuditi, kakor pa odraščenim préklarjem, ki hočejo vso deželo v černo obleči zarad smerti zagriženega prekucuba, ki je hotel svojemu vladarju krono z glave stergati, katoliško Cerkev pa zatreti, ako bi bilo mogoče, dasiravno je njegova lastna žena bila katoličanka, katoliško tudi sorodništvo. Bil je za Ogersko Košut to, kar sta bila za Italijo Macini in Garibaldi, pravi „Recreazione;“ s tem je dosti povedano.

Bil pa je Košut še nekaj družega, kakor pišejo slovaške „Narodne Noviny,“ in kar ne Košuti in ne preslavljavcem njegovim časti ne dela. Bil je sin slovaške matere in izhajal je od slovaškega očeta,

rodil se je v sercu Slovakije, v vasi Košuta pri turčanskem sv. Martinu, in njegova sorodovina je bila slovaškega mišljenja. Vender Slovaki v Lajoš-Košutu ne vidijo svojega prijatelja, temveč aposteljna trinostva enega naroda nad drugim, kar slavni zgodovinar, guverner v Indiji in bistroumni pravoznanec Babington Macaulay imenuje naj huje med vsimi trinostvi.

Smé se opomniti, da Kossuth ali prav pisano: Košut je čisto slovanska beseda in, kolikor vemo, nima v magjarskem jeziku nikakoršne korenine; „s“ ali „ss“ se bere za „š“ v magjarskem, kakor tudi v starohervaškem pravopisu, tedaj je Kosuth le slovanski, beri po slovaški ali po magjarski.

Nesrečni Košut se je bil v naročje vergešl novo madžarskemu liberalizmu, ki enako sovraži habsburško dinastijo, kakor tudi katoliško Cerkev. Katoliška Cerkev je deržavi podpora, zato, kakor „Vaterland“ piše, je Košutova politika težila na to, da opleni habsburško vladno hišo v prvo njene podpore, ki je katoličanstvo, da poropa cerkveno premoženje, seže v bistvene njene pravice s tako imenovanim civilnim zakonom itd., potem, on meni, se doseže zaupljivo tudi drugo, namreč magjarska samostojnost. In takemu Košutu iščejo „košutarji“ zdaj izsiliti, kdo vé, kako češčenje po vsi deželi! Nič ni dvomiti, da za tako pošastno prederznost se namaka tudi pekoča šiba za nesrečno deželo sv. Štefana kralja, naj je že bil Košut pravi framason, ali samo po načelih.

Kar pa Košuta in košutovstvo do kože razodeva, je to, da je bil ta človek framason. To je svetu naznanil veliki mojster framasonov Lemmi v Rimu, ki je o Košutovi smerti nekemu senatorju v Torinu berzobjavil, da naj prevzame vodstvo vsega framasonskega preslavljanja, ki se bode veršilo v Torinu na čast merliču Košutu; kajti Lemmi ga imenuje „slavnega brata framasonstva.“ Z drugimi predstojniki framasonskih lóž, pravi, naj senator skerbí, da bode „počeščenje vredno tolikega moža, čegar načela so bila ravno tista, kakor naša (framasonska), in za ktera se je vedno z nami vred boril.“ Lemmi naznanja poslednjič svojo serčno udanost „Košutovi rodbini in (framasonom) bratom,“ ki so imeli v Torin priti. „Ecce, quem colebatis!“ se smé magyaronom slaviteljem Košutovim klicati, ker s „košutovanjem“ so si slabo čast dobili pred svetom. K sreči ni to večina ogerskega naroda, ne sinovi „Marijanskega kraljestva,“ ne častivci sv. Štefana kralja!

**Japonija.** V Azaki je bil 30. listopada posvečen novi škof Basselon. Nadškof iz mesta Tokio je bil posvečevatelj, asistiral sta pa škofa Cousin iz Nangasaki in Berlioz iz Hlakodate. Veliko množico poganov in kristjanov je bila privabila ta imenitna slovesnost.

**Pošastno bogokletstvo od judov v Krakovem na Poljakem.** Nedavno so judje obhajali svoj Amanov praznik. Eden sovražnikov kerščanstva si je prav satansko mislil, kako bode kristjane napravil za norce; obleče se za mašnika, vzame roket in štolo, obesi žepič okrog vratú, privzame si služabnika z lučjo in zvončkom, ter pri belem dnevu gre za njim po najbolj obljudenih cestah mesta s 60.000 prebivavci. Vse ljudstvo poklekujе, glavna straža in vojni megredoč oddelik opravi predpisani pozdrav. Vsak si lahko misli, kako se je temu novemu judež-



iškarjotu satanskega veselja serce moralo topiti, da je ljudstvo in celo vojaštvo tako neslišano sleparil in najsvetejšo Skrivnošt tako ostudno zasramoval! Med srečajočimi so bili tudi policisti, ki so enako zapeljani svoje počesčevanje skazovali; eden izmed njih pa je spoznal judovskega potepuha in ko bi trenil, ga je zgrabil in hotel ž njim v zapor. Toda poštenjak bi bil skoraj z življenjem plačal svojo serčnost, ker ni prevdaril, da vrana vrani oči ne izkljuje kajti glumeži in tovarši so gotovo oprezovali, da bi se mu kaj ne dogodilo. Tako je res bilo. K sreči so prihiteli drugi policisti in memogredoči, ki so ga otéli izmed judovskih hiš. V rovanji, se vé, je pobegnil bogoskrunež, da nihče ne vé, kam. Da ga bodo judje na vso moč skrivali, ni dvomiti.

V svojih najsvetejših čutilih tako silovito žaljeni kristjani se niso dali več krotiti in so dva judovska mestna oddelka strašno zdelali in razdjali. „Reichspost“ pristavlja, da o vsem tem vse judovsko časništvo potuhnjeno molčí.

## I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec april (mali traven.)

a) Glavni namen:

*Rast v spoznanju in ljubezni do Jezusa Kristusa.*

b) Posebni nameni:

15. **Varstvo sv. Jožefa.** Avstrijski cesar. Vravnavava delavskega vprašanja po Kristusovih načelih. Katoliške družbe za delavce in pomočnike.

16. **S. Drogon.** Resno čislanje in izpeljavanje razsvitljenih okrožnic sv. Očeta. Berolin in Hamburg. Vdove in sirote.

17. **S. Rudolf.** Severna Češka. Zadeve mnogih novoporočenih. Dobitev katol. kupčijskih hiš za bodoče kupce. Tovarniški delavci.

18. **S. Apolenj.** Duševna in telesna poklicna zmožnost. Pravočasno odvernjenje nespametnih in škodljivih podjetij. Prihodnje skerbi mnogih ljudi.

19. **S. Verner.** Virtemberska in Badenska. Obvarovanje ljudstva pred rudečkarsko zagrizenostjo. Pomladanske setve.

20. **S. Teotin.** Večkratna misel na božjo vsega priučujočnost. Več podjetij v čast presv. Zakramentu.

21. **S. Anzelm.** Povrat rednih razmer v Braziliji. Odvernjenje strupa novopoganskih časnikov. Vredniki.

22. **Sa. Soter in Kaj.** Terpljenje sv. kat. Cerkve na Ruskem. Obujenje iz dozdevnega dušnega miru. Ohranitev misijon-skih sadov. Zelo zadolženi. (Konec nasl.)

## II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Seroa.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Seroa sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše de-šele poboje, umore in samomore, odpad, in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Poštenjak v neki veliki zadregi se prav živo priproča vsem udom naše bratovščine, da bi na priprošnje N. lj. Gospe in sv. Antona Pad. dosegel posebno pomoč Božjo, ter bil

rešen iz zadrege. V ta namen opravlja sedemdnevnicu in hoče po uslišanji nekaj posebno dobrega storiti v dobre namene in zahvalo očitno naznaniti. — Na umu bolan mladenec.

### Zahvala

V zelo nevarni bolezni mojega brata preč. g. Fr. K. d. v l. iskali smo s farani prvo pomoči pri Bogu po prebl. Devici Mariji, njenemu dev. ženinu sv. Jožefu in sv. Antonu. Opravili smo za njegovo ozdravljenje več devetdnevnic. Naše prošnje so bile uslišane. Gospod nam je ohranil njegovo dragoceno življenje, in terdno upamo, da bode zopet popolnoma ozdravel.

Ko s tem objavim svojo očitno zahvalo v „Danici“ priporočam preč. g. d. s farani vred prošnjam vsih čast. udov bratovščine N. lj. G. presv. Seroa.

## Listek za raznoterosti.

**Ljubljana.** Gg. bogoslovci, ki so iz 3. leta izvo-ljeni za posvečenje tekočega leta: Bleiweis Frančišek, iz Naklega; Čadež Anton, s Trate; Dolinar Janez, iz Dóbrove; Finžgar Frančišek, iz Breznice; Juvanec Jožef, iz Št. Vida pri Cirknici; Oblak Anton, iz Horjula.

Novomašniki-četertoletniki so naslednji gg: Fran-čišek Bernik, iz Št. Vida pri Ljubljani; Feliks Knižek, iz Ljubljane; Andrej Krajec, iz Loškega Potoka; Janez Medved, iz Št. Vida pri Zatičini; Anton Mezeg, s Trate; Janez Pristov, iz Breznice; Janez Štrukelj, iz Št. Vida pri Ljubljani; Frančišek Traven, iz Smled-nika; Jožef Volc, iz Kranjske Gore, in Jožef Vrankar, iz Špitališča.

**Priporočilo.** P. Angelikova „Missa pro de-functis“ je pošla, je torej pri Blaznikovih v drugič natisnjena, in dobiva se po 30 kr. pri č. P. Angeliku, ali pa pri Blaznikovih. Bodi gorko priporočena.

**Poterdilo.** Podpisani s tem poterjuje, da je znesek 50 (petdeset) gld., katere je p. n. gospod prelat An-drej Čebašek za zidanje nove farne cerkve v Žiréh daroval, resnično prejel in naznanja za ta velikodušni dar najiskrenejšo zahvalo.

V Žiréh, 3. aprila 1894.

Jožef Vidmar,  
župnik.

**Terst.** Prečast. gosp. kan. Peter Sinčič je postal dekan teržaške okolice in oskerbnik stoljne in župne cerkve sv. Justa.

Tonzuro in manjši redove so sprejeli v Gorici naslednji teržaški gg. bogoslovci: Antonac Angelj; Fiamin Dominik; Geržinič Nikolaj; Vaselli Viktor; Walker Emil; Dolenc Vincencij; Luch Jan.

**Marija-Zvezda.** Novi opat preč. o. Dominik, iz Grundsheima na Virtemberskem, bode 16. aprila po-svečen; ta dan je varstvo sv. Jožefa in pa 9. ob-letnica od njegove nove maše. — List „Leo“ tudi piše, da so sv. Oče blagovoljno sprejeli Album foto-grafij, ktere je priravnal trapiški brat Fridolin Teller v Marija-Zvezdi, ki obsega trapiški samostan in okolico bosansko, podobe o življenji in djanji tra-pistov in njihovih sirotinskih dečkov. Razodeli so namestnik Kristusov veselje zarad blaženega vspeha redovnikov Trapistov, jih svoje zadovoljnosti zago-tovili, ter so vsej napravi in njenim udom in dobrot-nikom podelili sv. blagoslov.

**Za ciborij k Mariji D. na Brezji:** Močno razveselil nas je lepi dar, 1 dolar, iz Amerike od g. tergovca s temle pripisom v „amerikanski slovenščini.“ „Častiti gospodje! Bral sim v Danice, de nabirate za Ciborium k Marie pomagaj; sprejmite tudi od mene en majhen dar, en Dollar, kir bi tudi rad se prikupil sv. Marie-pomagaj ne Brezji — vaš vdani Math. Kotschevar.“ (Prav lepa hvala in prijazen pozdrav čez široko morje!) — Iz Idrije: Neimen. razne zlatnine in srebra, cena kacij 15 gld. z namenom: Bog naj se na prošnjo prečiste Marije Device usmili vseh darovateljev in jim dodeli vse, kar potrebujejo za-se, za svoje družine v dušni in telesni blagor; posebno priporoča neki oče svojo hčer v neki potrebi, jaz pa svojega sina. — Urša Ferjan 1 vel. tolar. — J. a K. težak srebern pas v zahvalo za izprošeno ozdravljenje.

**Nekaj črtic o pokojnem profesorji Vonbanku.** Jan. Jurij Vonbank je bil rojen l. 1824 v Braksnu na Predarliskem. Studiral je v Padovi in tam se je seznanil z znanim P. Frapcem Pfannerjem in učil se italijanščine. Čital je zlasti rad Dante-ja in bil sam spreten pesnik. Tudi v stavbarstvu je bil izurjen in pisal o kupiji v Zadru itd. Bil je namreč gimnazijski profesor v Inomostu, potem v Zadru. od koder je prišel v Ljubljano, kjer je bil od 1859—1861. Lotil se je dalje pisanja, vredoval „Deutsches Volksblatt“, govoril po katoliških shodih, bil zopet domači odgojitelj princev Isenburg-Bissteinskih na Nemškem, od koder se je moral umakniti vsled bismarkovstva, ter bil do l. 1889 kot duhovni pastir na Tirolskem. Kot živ, nepokojen značaj je zmeraj dalje silil in se podal k oo. Trapistom v Mariannhill v južno Afriko; vrnil pa se čez nekaj časa v Evropo, in o tistem času se je zopet v Ljubljani mudil nekaj dni, imel tudi v Reduti govor o afrikanskih zadevah pred odličnim poslušavstvom. (Konec nasl.)

**Maribor.** Letošnji novomašniki-četrtletniki bodo naslednji gg.: Jan. Čemažar, iz Selc, loške dekanije; Jož. Janžekovič, iz Polenšaka; Fort Končan, iz Žalca; Fr. Kavčič, iz Veržeja; Mart. Pirovšek, od sv. Martina na Paki; Kar. Treskar, s Polja; Al. Rožman, Ljutomerčan; Mih. Sket, od Sv. Križa pri Slatini; A. Sijanec, od Sv. Križa na Murskem p.; L. Šlambergar, iz Hajdiva; E. Terstenjak, od sv. Barbare.

Tretjeletniki, gg.: Jož. Čede, iz Griž; Rud. Janežič, od sv. Nikolaja pri Ljut.; Ant. Novak, iz Soštanja; Jak. Palir, iz Zibike.

**Ljubljana.** Notranja in vnanja meščanska dekliska šola v Ljubljani pri čast. gospéh Uršulinaricah je dovoljena od vis. c. kr. ministerstva.

**Umerl** je č. g. Luka Jeriša, župnik v Gomilskem, rojen v Smledniku l. 1836. Bog mu daj večni mir.

**Za pirhe.** Pomladni glas, posvečeni slovenski madini. Vredil J. Štrukel 1894. Prijazni tisek „Katol. tiskarne“. Teh prijetnih zvezkov je ~~paši~~ ravnokar prišel na svitlo, ki bode razveseljeval in likal mlada serca. Precej v začetki ima mično popisavo življenja barona Valvasorja. Drugi spisi so: Bela kača. Hudi dnevi. Materina pesem. Pastir. Najlepši dan. Pomni. Materina luč. Poslanka. Pri bužah. Od hiše. Cena 25 krajcarjev. — V Kat. buk. ali pri g. bogoslovcu J. Štrukeljnu. — Vzemi; in čitaj.

**Vesela novica** se razširja, da naš rojak preč. g. Jak. Trobec postane škof v Št. Klavdiju, v severni Ameriki.

## Dobrotni darovi.

**Za dijasko mizo:** Č. g. župnik Val. Bernik lep znesek starega denarja in še 2 kroni. — Bl. gospa B. Ahačičeva 7. gl., da bi se molilo za pokojnega sina in za blagoslov Božji pri opravih. — Č. g. benef. Jak. Strupi 5 gl. — Č. g. kapl. Karol Lenasi 1 gl. — Prečast. g. J. S. 5 gl. — Dobrotnica M. K. 10 gl., da bi dijaki zanjo molili. — Č. g. župnik Mat. Tavčar iz St. Oselice 2 gl. — Neim. 2 gl. za mladenča slabega uma. — Č. g. kapl. Fr. Birk 5 gl. — Č. g. župnik Ant. Hočevar 2 gl. — Neimen. 1 gl. — Preč. g. zlatomašnik Frid. Hudovernik nekaj obleke. — Č. g. župnik Jan. Tavčar 5 gl. 80 kr. — Nabirke blag. g. učitelja Andreja Cvara «za pridne dijake» 3 gl. 70 kr. — Gospa N. Jasenic. (Število pregledali zaznamjali, sicer je že med darovi. Vr.) — Č. g. župnik Mart. Narobe 5 gld. — Čast. gosp. župnik Jan. Karlin 5 gld.

**Za sv. Detinstvo:** Č. g. Janez Hladnik, vikar v Črnem Verhu 5 gl. — Č. g. Ignacij Podobnik, župnik v Preserji, 3 gl. 93 kr. — Č. g. kat. R. Marčun 5 gl. — Iz Ihana č. g. župnik Ant. Lenasi 7 gl. 57 kr. — Neimen. 1 gl. — Iz Smlednika po č. g. župniku 10 gld. — Fr. Lovšin 24 kr.

**Za pogorelce v Zajtjem verhu, fare Stopiške:** Prečast. g. dr. Jož. Dolenc 6 gl. — Neimenovane dobrotnice 5 kron. — G. Martin Trilar 2 kroni; — Gašpar Pokoren 1 krono; — Neimen. 2 gl. — Č. g. Serafin 4 krone. — Č. g. župnik Jan. Tavčar 5 gl. — Gsdč. Ivana Bosja, 5 gld. — Č. g. kapl. Fr. Birk 5 gl. — «G.» 3 gl. — Neimen. 3 gl. — Č. g. župnik Mart. Narobe 2 gl.

**Za varhe božjega groba:** Po pr. g. dek. dr. J. Sterbencu: Leskovec 3 gl. 30 kr.; S. Križ 3 gld. 85 kr.! Cerklje 1 gl. 80 kr.; Studenec 1 gl.; Št. Jernej 4 gl. — Z Brezovca po č. g. župniku Ant. Hočevarji 12 gl. — Od Sv. Trojice zbirka 3 gl. 70 kr. po č. g. župniku Jož. Gerčarji. — Žabnica po č. g. duhovnem pastirji J. Dernovšku 4 gl. — Smlednik po č. g. župniku Jan. Karlinu 4 gl. 37 kr.

**Za misijone:** Neim. 1 gl.

**Za upraov ubožnih cerkev:** Iz Vipave 25 gl. — Iz Zagorja na Notranjskem 22 gl. — Iz Lesec 22 gl. 28 kr. — Iz Moravč 51 gl. 70 kr. — Iz Vodice 26 gl. — Z Dražgoš 25 gl. — Iz Gorican 27 gl. — Iz Ternja 8 gl. — Iz Mozeljna 21 gl. — Iz Suhorja pri Metliki 10 gl. 47 kr. — Iz Starega Loga pri Kočevji 50 gl. — Iz Št. Janža 8 gld. 12 kr. — S Preloke 3 gl. 80 kr. — S Koroške Bele 22 gl. — Iz Št. Vida nad Ljubljano 35 gl. — Od Sv. Katarine 20 gl. — Z Vač 17 gld. 35 kr. — Marijana 30 kr. — Neimenovana 30 gl. — Iz Studenega 25 gl. — Z Jezice 36 gl. — Iz Nevelj 25 gl. — Iz Dol 24 gl. — Iz Podlpe 10 gl. — Iz Žaline 10 gl. — Po č. gg. Uršulinaricah v Ljubljani 91 gl. 24 kr.

**Za cerkev sv. Jožefa v Prjedoru v Bosni:** Dobrotnica M. K. 30 gl., da bi za njo molili. «G.» 1 gl.

**Za oltar sv. Jožefa v Prjedoru:** Neimenovan 5 gl., da bi molili za mladenča slabega uma.

**Za Macedonijo:** Neimen. 1 gl (za srečno zadnjo uro).

**Za sv. Očeta:** Po č. g. župn. Jan. Karlinu 7 gl. 59 kr.

**Za zamurce v Afriki:** Frančiška Lovšin 1 gld.

**Za bratorščino sv. Leopolda:** Neimen. 1 gld.

**Za zamursko bratorščino:** Johana Matè 1 gld.

**Za cerkev na Colu:** Č. g. župnik Jan. Tavčar 5 gld. — Č. g. župnik Mart. Narobe 2 gld. (in za druge najbolj potrebne pogorelce 2 gld.)

**Za cerkev v Ternji:** Č. g. župn. Jan. Tavčar 5 gld.

**Za cerkev sv. Joahima v Rimu:** Č. g. župnik Jan. Tavčar 30 gld.